

Národopisného muzea v Praze jsou dodnes uloženy kvašové obrázky účastníků této korunovace. Ukazují ucelený obraz oblečení českého lidu v této době. Popisy krojů jednotlivých krajů můžeme najít i v beletrii našich spisovatelů jak Boženy Němcové, Karolíny Světlé, K.J.Erbena, J.Š.Baara apod. Můžeme je najít na obrazech a v malířských studiích Josefa Mánesa, Mikoláše Alše a dalších.

Módu lidových krojů přinesly do společnosti naši národní buditelé. České bály se konaly ve znamení lidovosti. Začínala se budovat muzea, v Praze se o to zasloužila rodina Náprstkova, v Plzni to byli sběratelé Lábkovi a další. Vedle exotických sbírek vyrostla skvělá sbírka Josefy Náprstkové

Vznikl nový historický obor – národopis, který se představil na Národopisné výstavě Československé v Praze roku 1895. Byla to podle popisu skvělá expozice na původním Výstavišti, pro kterou spousta terénních pracovníků získala během několika let tisíce předmětů lidové kultury. Podobné akce se začaly konat v celé řadě krajů na krajinských výstavách (celkem 175). Po těchto akcích začala vznikat krajská muzea, kam se vystavované předměty vracely. Část exponátů zůstala v Praze a stala se v roce 1896 základem sbírek vznikajícího Národopisného muzea. Od roku 1903 sídlí toto muzeum v Letohrádku Kinských na Smíchově a patří k nejstarším a největším národopisným muzeím v Evropě. Od roku 1922 je součástí Národního muzea. Zde jsou uchovávány a rozšiřovány odbornými pracovníky poklady naší lidové tvorby..

Postupně se společenskými proměnami ztratily kroje svůj tradiční styl a funkci, slavnostní kroj se nosil a nosí více jen příležitostně na svatby, hody, církevní a jiné slavnosti.

Po zhlédnutí unikátních sbírek, se musíme sklonit před uměním našich předků, jejich kreativitou i řemeslné zručnosti, když si uvědomíme v jakých podmínkách žili a tvořili veškerou krásu, které se dnes tiše s úctou obdivujeme.

Jaroslava Šochová